

nacisté a po 2. světové válce je s úspěchem využila ještě britská zpravodajská služba.

František Kroh miloval i kopanou, bohužel mu Anna Pammrová unikátní míč rozkousala. František navrhoval i některá specifická pravidla (penalty kopat motykou, auty házet vidlemi), která však bohužel nebyla akceptována. Zaujal i Krohův zájem o kinematografii a jeho seznámení s dorůstajícím Františkem Halasem, jenž se pak o Krohovi zmínil v první verzi básně Praze, jak prokázala faksimile.

Hynek Jurman nastínil, že v duchu svého patrona budou členové SFK hrát i divadlo a rád by na Havlově sehráli fotbalové utkání proti Společnosti Anna Pammrové. K tomu se přítomná paní Pechová vyjádřila skepticky, i když Jurman nabízel stisk rukou po utkání.

Pak už byli představeni autoři: matador Rudolf Němec (1936), několikrát už vystavující Martina Pospíšilová (1977) a Dana Cejnková (1980), poměrně na Bystřicku známí Kateřina Rossí (1975) a František Tržil (1976), keramik Alois Rosí (1977) i debutující Marie Skalníková (1986) a Jana Skalníková (1991). Výstavě dominovaly tři kresby a především dva akvarely Václava Jíchy (1874 – 1950). SFK

JAK PAMMROVÁ OSOČOVALA

Pammrová sváděla na bývalého muže kde co. Dokonce se nechala slyšet, že Kroh zavraždil a rozčtvrtl i tu Otýlii Vranskou. Že jde o bohupustou pomluvu však dokazuje fakt, že v době vraždy prostitutky Vranské byl František Kroh už dobrých 15 let po smrti. Kriminalistickou záhadu s rozčtvrceným torzem ženy, které putovalo v kufru vlakem naší vlasti, tedy ani Pammrová nevyřešila, jen falešně osočovala. našeho patrona. Typické!

V. Pošmourný

Výhody pro nositele členského průkazu SFK:

1. přednostní zhotovení podlahy u fy Karel Skalník - Bystřice,
2. přednostní nákup „Krohova medu“ u Františka Dvořáčka ve Stříteži,
3. sleva na knihy Hynka Jurmana - balíček „V zatáčkách“ + „Nesmazatelné stopy“ + „Daleko do sametu“ za pouhých 70.- Kč. (V obchodě souhrnná cena 530.- Kč).

Věstník Společnosti Františka Kroha. Fotografie Karel Skalník a František Dvořáček. Redakce: Rudolfa Vaška č. 592, 593 01 Bystřice n. P. Text též na <http://jurman.wz.cz/>. Vychází nepravidelně.

SPOLEČNOST FRANTIŠKA KROHA

Z KORESPONDENCE FR. KROHA

Zachovala se část korespondence mezi Františkem Krohou a jeho přítelem, lesním Václavem Kalhotou. Kalhota, lesní z náměšťského panství, psal Krohovi do Víckova 8. prosince 1903 (připomínám, že Bohuslav Martinů toho dne právě slavil své 13. narozeniny) krátký dopis, v němž nejpodstatnější bylo sdělení, že by rád i s manželkou Kroha navštívil.

František Kroh si však návštěvu v tu chvíli nepřál, a proto odpověděl obratem.

„Milý příteli a kolego, moc zdravím z Víckova a vzpomínám na společné chvíle, které jsme prožili v lesích i putykách. Kde je konec těm časům, kam se to jen poděly? Rád tě uvidím, teď to však nejde. Jsem už jaksí, abych tak řekl, zazimován. Domek mám obrovnaný hnojem, síňku jsem nacpal dřevem, prasátko jsem zabil, maso vyudil a zrovna teď jsem vypálil pálenku. Jsem tedy vybaven lépe než jezevec a nechci být zrovna teď rušen. Příroda usíná a i já se choulím jaksí do sebe. Do kořalky a do uzeneho, pomyslíš si asi, vím. Ale nechme tak...“

Ziším se a budu vyčkávat jara. Rád vás pak uvidím. Přijedte na jaře!

Franta Kroh“

Pozoruhodný dopis, nemyslíte? Kroh sice není stejný poetik jako jeho bývalá žena, přesto nepíše primitivně. V jeho textu lze najít také jistou poezii, poezii tvrdého venkova, poezii křtěnou realizmem, řekněme přímo ruralismem. „Navštivte mne s podzimem,“ píše ve stejné situaci Anna Pammrová. „Přijedte na jaře,“ žádá přímočaře Kroh. Každý byl jiný, to je zcela patrné. Přítom v něčem tolik podobní. Přitahovaní k sobě jako póly magnetů, než dojde k otočení jednoho z nich... Těžko mohlo jejich manželství vydržet, těžko mohl vyjít sen s cifrou...

Ještě k jednomu nás zachovalý dopis inspiruje. Společnost FK pátrá po životních osudech svého patrona a hodlá je publikovat. Připravovaná kniha zatím nemá název. Profesorka Urbánková nazvala knihu o Pammrové právě citátem z její korespondence. „Navštivte mne s podzimem“, zní titul té povedené publikace. Co tedy vydat na oplátku knížku o Krohovi a nazvat ji jednoznačně? „Přijedte na jaře!“

Ještě dovolte malý dovětek. Uvedený dopis Kroha Kalhotovi je znám i paní Emílii Šiškové, která nám napsala pozoruhodné svědectví. Její maminka pocházela z Víckova a jako malá prý byla svědkem, kterak zdivočelý a nezkrotný vítr vynesl z dřevěné kadibudky pana Františka Kroha papír, na němž byl načmárán koncept citovaného dopisu. Protože sousedé předvíдали Krohovi velkou budoucnost, byli z neznámých příčin přesvědčeni, že hajný bude jednou vyzvednut z šedi běžného žití na piedestal slávy, uschovala si maminka paní Šiškové ten papír na věčnou památku. Očistila jej a poctivě vyžehlila. Jako vzácnou relikvii jej předala spolu se zlatými náušnicemi své dceři Emílii při jejím sňatku s oficiálem Šiškou.

Koncept se od nepochybně pravého originálu měl lišit v jediném bodě. Po zmínce o uzeneh a pálence v něm prý stálo navíc sdělení, že se hajný kvůli nastávající zimě přestává holit.

Text údajného konceptu je však krajně podezřelý z několika důvodů. Předně důvod uchování znečištěného papíru nevypadá věrohodně. Za další je prokázáno, že Kroh jako správný hajný nosíval plnovous. Co by tedy mělo za logiku, kdyby se přestával holit

KROHOVSKÁ VERNISÁŽ

V neděli 2. dubna 2006 byla slavnostní vernisáží zahájena výstava obrazů, které namalovali a nakreslili členové Společnosti Františka Kroha. Celou akci zahájil jednatel PhDr. Vladimír Cisár, jenž mimo jiné připomenul objevení buku Fr. Kroha. Pak zahrála děvčata z Dechového kvartetu ZUŠ v Bystřici pod vedením p. učitelky Marty Olivové.

Následovalo vystoupení Ing. Hynka Jurmana, jenž stovce naslouchajícím přiblížil osobnost Františka Kroha. Jen málokdo do té chvíle věděl, že František miloval výtvarné umění a obdivoval hlavně staré holandské mistry. Reprodukcí Rembrandtovy Noční hlídky věnoval své manželce, Anna ji však spálila v kamnech. Zato obraz Veselí pijáci putoval s Krohou po všech jeho hájnkách.

Málo se také vědělo o Krohově přínosu ochotnickému divadlu na Tišnovsku. Kroh působil v mnoha obcích jako pomocný režisér, jako skvělá nápověda a také jako herec. Přesvědčivě dokázal zahrát především opilce. Brzy začal psát své hry, vesměs dvouaktovky. První jednání se vždy odehrávalo v hospodě, kde došlo k nějakému sporu. Ten se vždy řešil ve druhém jednání v lese za pomoci střelných zbraní. Je zajímavé, že Kroh nechával závěr her otevřený a nestanovil, kdo koho zastřelí. Rozhodnout měla jen dobrá muška a pohotovost. Protože však autor zakázal jakékoliv markýrování, museli hrát herci v prvním dějství naostro, nešetřili se, a proto k druhému jednání nikdy v dějinách ochotníků na

Tišnovsku i Náměšťsku nedošlo. Snad právě proto byly Krohovy hry herci milovány.

Hajný Kroh si do svých her psával vždy i malou charakterní roli (nejčastěji obchodní příručí či poustevník), kterou hrál sám. Opustil tedy představitele opilců a kritikou byl srovnáván i s hercem Národního divadla Karlem Želenským.

Kroh psal své hry šiframi, a snad proto se o něm tradovalo, že je pologramotný. Jeho šifra (jako tzv. „šifra Mistra Františka“ či jednoduše „Krohova abeceda“) byla po roce 1918 využita armádou mladé republiky. Po Mnichovu tyto šifry nerozluštili ani

Václav Jicha: Na strážnických lukách

VÝLET NA HRAD LÍSEK

Dne 4. září 2005 SFK uspořádala naučný výlet na hrad Bukovec zvaný Lísek, zříceninu z první poloviny 13. století, patřící k nejstarším šlechtickým hradům na Moravě.

Na naší akci se sešlo 20 zájemců o exkurzi. Vycházelo se v 15.00 hodin ze Stříteže, kde proběhla prohlídka místní kapličky.

První zastávkou našeho výletu se stal záhadný smírčí kámen nedaleko hradu. Po prohlídce tohoto místa se pokračovalo směrem na hrad. Na hradním nádvoří zahájil naši akci ing. Václav Zábrša, místopředseda Společnosti Anny Pammrové, který uvedl přednášku

RNDr. Pavla Vařejky a Pavla Pečínky, dvou dobrovolníků při archeologickém výzkumu v letech 1982-1985 v rámci akce „Románská architektura na Moravě“. Přednáška proběhla s velkým zájmem účastníků, byla doplněna o písemné materiály a osvěžující ochutnávku domácí slivovice. Po přednášce proběhla prohlídka celého hradu zakončená diskuzí o chátrajícím stavu zdí díky povětrnostním vlivům a náletovým dřevinám. Dalším tématem byla debata o nutné konzervaci zdí na celé zřícenině.

Za naučnou přednášku, která proběhla s velkým ohlasem účastníků, bychom tímto chtěli poděkovat především RNDr. Pavlu Vařejkovi.

FRANTIŠEK DVORÁČEK

V čele naší výpravy Jaroslav Sadílek a Ing. Václav Zábrša

kvůli nastávající zimě? Uzené maso ano, pálenka ano, hnůj kolem oken ano, ale neholení zarostlého hajného? Opravdu krajně podezřelé! Ještě větší nedůvěru budí tvrzení, že by si starý hajný, drsný chlap, nebojme se přímo říci muž s duší lesa, psal nějaké koncepty pro zcela jednoduchý dopis kamsi na zapadlou hájenku Kozínek.

Celý problém však už nelze ověřit, neboť vzácnou relikvii, údajný koncept dopisu Františka Kroha, použil naprostým omylem pan oficiál Šiška už před léty namísto toaletního papíru. A pak že se historie neopakuje... Zlaté náušnice našťástí ke stejnému účelu nepoužil.

Hynek Jurman

ANNA MĚLA BOROVICI, FRANTIŠEK BUK

Milovníci přírody a literární historie vědí své. Mnohé osobnosti mají své stromy! Oni už zde nejsou, zelení poutníci však ano! Kousek od Havlova vyčnívá nad prudkým srázem údolí borovice Anny Pammrové. K tomuto stromu nešťastná Anna chodila a řešila zde své dilema. Skočit? Neskočit? Je zaznamenáno, že v létě 1927 ukazovala tuto borovici

Březinovi a Demlovi a sdělila jim, že právě odtud chtěla skočit ze skály. Pozoruhodný strom!

Ovšem pozor, i František Kroh měl svůj strom! Jen několik set metrů od borovice Valkýry Anny. Jak vypátrala Společnost Františka Kroha ve Víckově, měl hajný Kroh kousek pod vsí směrem k údolí Loučky svůj

oblíbený buk. Buk Františka Kroha! Při pátrání chyběl náš prezident Karel Skalník. Po seznámení s objevem projevil nahlas svou domněnku:

„U toho buku asi Kroha pravidelně močil!“

Zasmáli jsme se a uvedli prezidenta na správnou cestu:

„Kdepak, hochu. U toho stromu vždycky šťastný František Kroh přemítal, zda se má jít ožrat, nebo nikoliv! Zde řešil své dilema. Pít? Nepít? Byli zcela jiní! Anna se vždy rozhodla záporně, František pokaždé kladně. Pozoruhodný strom!“

A pak že se nelze ničeho nového dopátrat...

František Zmije

TAM POCHOPITELNĚ PŮJDEM!

Vlastivědný výlet krajem feministiky Pammrové

Nádherný zážitek připravil pro všechny účastníky prezident Karel 30. října 2005. Projevil se jako opravdový prezident! Kromě něj byli nejagilnějšími účastníky včelář František Dvořáček a keramik Alois Rossi.

Za Velkou Bíteší si vzal slovo Hynek Jurman a v okolí Jinošova a kralické obory připomenul leccos zajímavého o Anně Pammrové a Otokaru Březinovi. První zastávku jsme uskutečnili v Kralicích a navštívili tamní Památník Bible Kralické i s tvrzí a také sousední kostel.

Pak jsme dojeli do Senorad u Mohelna a sjeli úzkou silničkou až k chatám u řeky Oslavy. Před námi se tyčila nádherná skaliska do výše 110ti metrů a na nich zbytek hradu Ketkováku, jenž byl od 70. let ztotožněn s Levnovem. Šli jsme oklikou přes Oslavu po červené značce jakoby směr Ketkovice a na kopci zabočili vlevo ke hradu. Nahoře jsme našli jednu velkou zeď a byli odměněni nádhernými výhledy do údolí. Pak jsme šplhali jak kamzíci skalami dolů k soutoku Oslavy s Chvojnicí. Jaký rozdíl proti Pammrovcům, jejichž předsedkyně o strmé pěšině k doupěti Anny Pammrové napsala: „Tam jsme pochopitelně nešli!“ My naopak vlezli všude, kam to jen teoreticky šlo, Otec Fundátor občas na nějakém skalisku zaláteřil a ostatní si jej hned fotili. Co kdyby spadl a byl to jeho poslední živý snímek?

Jen jsme došli na soutok, zase vzhůru na Kraví Horu, kde náš čekaly valy a dva zbytky věží. Jedna však byla podle znalců zbudována teprve nedávno. Zase poklusem dolů a přes Oslavu k Senoradskému mlýnu.

„Zde přece vyrůstala Olina z mé knihy Být za vodó!“ rozněžnil se Fundátor. Mlýn zdobily parohy a jalovákem teklo více vody než celou Chvojnicí. Úprkem k vozidlu a jedno karé do Mohelna, kde Prezident velitelsky zavelel: „Svíčkovou se šesti!“

Nemohli jsme vynechat hadcovou step u Mohelna a hned ujížděli směr Jamolice a odtud mířili po žluté značce k Templštejnu. Obrovská zřícenina nás nadchla, celou jsme ji prolezli, ač mnohokrát hrozilo uklouznutí. Nakonec jsme se vydrápali i na pět metrů širokou zeď na západní straně hradu a z ní ještě po výstupcích na samý vrchol. Odtud byla vyhlídka nejkouzelnější. Co by nám řekli Pammrovci? Pochopitelně by nám tam nedoporučovali lézt...

Další cesta nás vedla přes Rouhovany do středověkých Mstěnic, kde jsme obdivovali základy mlýna, dvora, tvrze (na panelu zůstala kresba modelu)

František Kroh v těchto dveřích všechno prohrál!
(kostel v Hartvíkovicích)

do Prvního máje 2005, kdy zase vyrazil Karel Skalník s přáteli z Bystřicka na pochod na Zubštejn a Aueršperk. Dříve chodili na 1. máje na Zubštejn komunisté. Pak zestárlí, nemohli tam dojít, a tak zbyla hradní zřícenina na Karla. Vzpomínám si, že už v roce 2002 jsme se této prvomájové sešlosti zúčastnili i s Helenkou. Tentokrát jsem přijel na kole, s partou se spřátelil a po návratu do Bystřice mnozí z nich vstoupili do SFK. Vstup podepsali v salónku U Musilů a bylo dojemné, když třeba krásná mladá maminka s děťátkem v náručí podepisovala v hospodě vstup do Krohy. Kroha prostě žil! Toho dne přistoupilo 13 členů, ze známých jmen třeba Karel Skalník s dvěma potomky, Jaroslav Sadílek, krásná maminka Věra Králová

s manželem, jehož ctí, výtvarníci Katka Rossi, František Tržil či František Pilmayer.

Další květnový týden ještě vstoupil ředitel muzea dr. Vlado Císár a malíř Rudolf Němec s chotí i dcerou. O pernějských

slavnostech přibyla ještě Eva Veselá. Rázem jsme měli 24 členů, Karel Skalník byl jmenován předsedou (od Nového roku 2006 prezidentem), Vlado Císár jednatelem, já je doplnil na přípravný výbor, mohly se splnit legislativní záležitosti a mohla se také vyvíjet činnost.

Budeme-li sledovat dále růst členské základny, dalších 8 členů k nám vstoupilo na křtu knihy Být za vodó o bystřických hodech 16. 10. 2005 (i starostové N. Města a Bystřice, místostarosta Bystřice, výtvarně nadané Dana Cejnková a Martina Pospíšilová ad.). O křtinách knihy Daleko do sametu přibylí 16. 11. 2005 další tři členové (hudebník Dan Bedřich, obětavý Fr. Dvořáček a Vlastimil Brázda). Při slavnostním otvírání Turistického informačního centra 28. 2. 2006 jsme doplnili počet na 42 (kromě krásných dam z regionu Libušky, Jarmilky a Vladky třeba i Karel Popelka a nejmladší člen Merlin Dočekal). Paní Eva Pospíšilová si dokonce předplatila členský průkaz.

Další členové přibývali při dalších neformálních schůzkách, především 9. března, 31. března a 2. dubna 2006. Při všech těchto setkáních jsme se aktivně bavili, zněly oblíbené písně při kytáře, zrovna tak i verše našich a světových básníků, k tomu vtipné dialogy, takže došlo k vytvoření jakéhosi neformálního „Činoherního klubu“ a také nás napadla myšlenka na sehrání divadelního představení.

Ke dni 2. dubna 2006, kdy proběhla vernisáž obrazů našich členů, činil počet Krohovců 47. K tomu lze připočít i mnohé naše příznivce a sympatizanty.

Kroha tedy žije a Kroha se činí! Kdepak by víckovické sousedy napadlo, že toho roztomilého ožralu Krohu bude po celém století ještě někdo ctít a vzývat. A to je dobře! Je dobře, když lidi hned všechno nenapadne.

procítěně verše a největší výdrž projevil jednatel Vladimír a hned po něm prezident Karel. Někteří vytrvalci přešli plynule v pochovávaní basy a do kroniky vyvedli povedené koláže...

Z nejbližších akcí je SFK jedním z organizátorů soutěže Jíchova Bystřice. Součástí bude i výstava našich členů, vernisáž se koná v neděli 2. dubna 2006. Na Prvního máje budeme tradičně putovat pěšky či kolmo na Zubštejn a Aueršperk. A Prezident se svými spolupracovníky chystají další vlastivědné výlety.

SFK

JAK JSME SE ZAKLÁDALI

VZPOMÍNÁ HYNEK JURMAN

Založení Společnosti Františka Kroha už viselo ve vzduchu od roku 1999, jak mi správně nedávno připomenul Ing. Václav Zábrša. Poprvé se tento název objevil v tisku 8. dubna 1999. V recenzi knihy „Zářivá samota“ jsem nesouhlasil s jednostranným hodnocením rodinného života Anny Krohové-Pammrové. Argumentoval jsem tím, že Anna neměla předpoklady pro rodinný život a doslovně jsem uvedl:

„Tvrzení, že měla zlého muže, a proto zahořkla, je příliš zjednodušující. Pro objektivní zjištění skutečnosti snad nebude třeba zakládat opoziční „Společnost Františka Kroha“. Ale trvalo ještě více než čtyři roky, než k tomu zakládání došlo.

Stalo se tak na chorvatském ostrově Krku večer 13. července 2003. Pobýval jsem zrovna se slečnou Helenkou v apartmánu Ivan a společně jsme slavili. Přesně před dvěma lety jsme se totiž v těchto místech seznámili a navíc zrovna toho dne Helenka slavila 25. narozeniny. Šampaňské bylo na stole, nálada výborná a společně přišly za námi ještě posedět dvě dívky. Helenčina sestra a kamarádka. Všechny tři dívky byly mladé a milé, ovšem ve vztahu s muži zcela nezkušené. Nic neprožily, ale kdesi cosi zaslechly, takže měly lehce feministické názory.

„Neznám žádnou šťastnou feministku,“ opáčil jsem jim. „Ženská má ctít svého muže, který ovšem musí být mužem a nikdy toho nezneužije.“

Holky cháply pomalu a já začal o Pammrové a o možné organizaci Kroha. Z vedlejšího balkónu nás poslouchali dva chlapi a ti zahlaholili, že by do takové organizace hned vstoupili.

„To vám podepíše každý,“ mínili.

A tak jsme to toho večera podepsali. Ladislav Ondrášek, Tomáš Větrovský a já. Rodil se Kroha. Holky chtěly zůstat feministkami, ovšem Helenka mě stejně ctíla Pammrové navzdory...

O čtyři dny později přistoupila do SFK první žena a současně i první cizinka. Miss Slovenska Iveta Jurkovičová. Vyhrála soutěž krásy na hotelu Dražica, za odměnu dostala výlet lodí, který jsem já průvodcoval. Navštívili jsme ostrovy Grgur a Rab, diskutovali o životě a po návratu na Krk podepsala Iveta 17. 7. 2003 vstup do vznikající Krohy.

Utekl celý rok a dva dny navrch, Chorvatsko však zůstalo naší společností nakloněno nadále. Pár minut po půlnoci dne 19. července 2004 vstoupily do SFK dvě pedagožky, Lenka Bočková a Ilona Doležalová.

Bylo nás tedy šest, byli jsme formálně založeni, ale žádnou činnost jsme nevyvíjeli. Až

a půlky vesnice. Středověkou ves tu zkoumal doktor Nekuda, pod ní našel sondou velkomoravské osídlení a po ním navíc osídlení pravěké. Ovšem lokalita byla vyňata z půdního fondu v roce 1960 jen na 40 let, takže dnes už je zase půlka vsi zavezena a čerstvě zde byla sklizena kukuřice. Odhalený zbytek unikátních staveb také chátrá. Restituentka půdy sice není proti bádání, ale nemá potřebné dva miliony, aby je mohla složit na vynětí z půdního fondu. A stát zas nemůže dát dva miliony soukromníkovi... A pak přesvědčujte lidi, aby šli volit...

Závěr cesty nás vedl k Dalešické přehradě. Směr Hartvíkovice, vylezení na Wilsonovu akálu, která čněla původně sto metrů nad údolím Jihlavy, ale dnes jí sahá do poloviny voda nádrže. Kolem jsme našli sotva znatelné valy Kufštejna.

Na úplný závěr jsme zkoumali lípy kolem kostela v Hartvíkovicích, abychom se vyjádřili k problému nastolenému Vlastou Urbánkovou. Vyjádříme se v příštím čísle Věstníku SFK.

Děkovali jsme Karlovi za báječný výlet a s pohnutím postáli před kostelem v Hartvíkovicích. Tak tady přišel náš patron František o svobodu, tady si vzal tu nechápající divoženku, právě tady to s ním začalo jít z kopce. Ach smutku vezdejší, co nám ještě nachystáš?

Hynek Jurman

CO JSME DĚLALI OD LÉTA

První květen 2005 znamenal zlom v činnosti SFK, o čemž bude pojednáno jinde. Stručně zmíním, co dalšího rozmanitého naši členové od té doby podnikli.

Někteří se aktivně podíleli na přípravě Slavností perněštejnského panství 2005 a mohli jste je potkat jak na setkání VIP osobností na hradě Pernštejně 17. června, tak i na vlastních slavnostech první červencový týden. V Železárnách Štěpánov zazněla třeba 6. července přednáška Hynka Jurmana „Stávala první vysoká pec na perněštejnském panství v Nedvědicích, nebo ve Štěpánově?“

Stejný člen SFK vydal o týden dříve už 3. vydání oblíbené knihy „Smírčí kameny na Vysočině“ a v červenci se zúčastnil dvou živých vysílání v brněnském rozhlasu. Na to druhé (13.7.2005) se vydal ze Štěpánova až na Beethovenovu ulici v Brně na kole a ujel přitom za odpoledne 110 kilometrů. A jak už byl v té cyklistické ráži, rozjel se s kolem 11. srpna do Čech pátrat po osudech Františka Kroha. Prezident i Jednatel ho zrazovali, že v Polabí o Krohovi nic nezjistí, ale Zakladatel si nedal říct. Pět dnů brousil s bicyklem Polabím, každý den najel kolem sta kilometrů a zjistil spoustu podrobností o Slavníkovcích (v Libici nad

Cidlinou), o Bohumilu Hrabalovi (v Kersku a Hradištku), o fotbalových matadorech (v Přerově a Brandýse nad Labem), o Palachovi (ve Všetatech), o Lobkovicích (v Mělníku), o Heydrichovi (v Panenských Břežanech), o Kubišovi a Gabčíkovi (v Nehvizdech) i o novodobé potopě (v Zálezlicích). O Františku Krohovi bohužel nic... Annu Pammrovou v Čechách nikdo nezná.

Ve stejné době se jednatel Vlado podílel na organizování rytířského klání na hradě Zubštejně a též na organizaci pozoruhodných výstav v Městském muzeu v Bystřici. Společně s dalšími členy Kroha renovoval muzejní sbírky a připravoval je na znovuotevření. Náš člen Rudolf Němec se autorsky zúčastnil výstavy v Malhostovicích 23. září.

Podzim a počátek zimy byl ve znamení vlastivědných výletů, křtů nových knih a restaurování památek. Kateřina Rossí a František Tržil pomáhali se zajištěním restaurování vzácných fresek ve vítochovském kostele, pustili se do restaurování secesních fresek v průjezdu bystřického muzea a Katka ještě stihla pozlatit Krista z kříže před kostelem sv. Vavřince v Bystřici. Hynek Jurman projel po roce znovu údolím Bobrůvky na kole a tentokrát ho duch Anny P. nezmáchal. Nejhezčí výlet připravil prezident Karel na předposlední říjnový den, o čemž pojednává samostatný článek. František Dvořáček ze Stříteže zorganizoval podnětnou exkurzi na hrad Lísek, což také rozvíjíme na jiném místě. Potěšující byla účast místopředsedy Společnosti Anny Pammrové Ing. Václava Zábří. Karel, František, Lojzík a další milí Krohovi opakovaně slézali zříceniny, nejčastěji Štarkov, Mitrov, Víckov, Košíkov. Těch „dobytých“ hradů bylo určitě kolem dvaceti.

Hynek Jurman přednesl další odbornou přednášku 28. října v Nedvědicí při oslavě 100. výročí postavení zdejší textilky a vždy po měsíci křtil jednu novou knihu. Na svět se tak dostala kniha „Být za vodou“ a její křest 16. října v Bystřici znamenal další růst naší členské základny. Účast veřejnosti byla odhadnuta na 280 osob. Akce se kromě aktivně vystupujících Jiřího Pechy a Rudolfa Němce zúčastnil třeba i architekt Miroslav Řepa, do SFK vstoupili starosta Nového Města na Moravě Sokolíček, starosta Bystřice Ing. Pačíska i místostarosta Bc. Vojta a také třeba dvě dívky z Velkého Meziříčí, Martina Pospíšilová a Dana Cejnková. Obě disponují vyhraněným výtvarným talentem, Dana navíc připravila péefku pro Fundátora a složila myslivecké zkoušky, čímž se stala Nejvyšším lovcím SFK.

Přesně o měsíc později, 16. listopadu, proběhl opět v prostorách bystřického muzea

Dalešická přehrada z Wilsonovy skály

křest knihy „Daleko do sametu“, po němž následovalo opět příjemné pokrohování. A 17. prosince se křtilo ve Sněžném druhé vydání knihy „Být za vodou“, tentokrát i s kolážemi Rudolfa Němce. Mezi 1. a 2. vydáním tedy uplynuly dva měsíce a jeden den, což nebývá v českých luzích obvyklé. Kromě jmenovaných se zúčastnil aktivně zase Jiří Pecha, dále malíř Jan Odvárka a mnozí další. Všem křtům věnoval velkou pozornost jak denní tisk, tak i internetový magazín www.zdraskevrcchy.

Úvod roku 2006 byl věnován především společenským událostem. Připomeňme alespoň

oslavu jubilea Otce Fundátora dne 3. února v salónku U Musilů. Mezi přítomnými prevažovali členové SFK, největší úspěch měl náš mladý člen Daniel Bedřich s kytarou a zpěvem a v závěru musel oslavenec zatančit na stole. Vše je zdokumentováno mnoha snímky

v Archivu SFK. Totéž platí i o slavnostním otevření Turistického informačního centra v Bystřici nad Pernštejnem 28. února 2006. Podle odhadu pracovníků muzea se báječné akce zúčastnilo asi 500 lidí a závěr se změnil ve sněmování SFK. Nádherné krohování! Naše společnost získala sedm nových členů, takže nás bylo už 42. Toho dne k nám vstoupily i další nádherné dámy, Otec Fundátor recitoval